

εφέροντο τερετίζοντες μεταξύ τῶν τοίχων. Τέλος εἰς ἐξ αὐτῶν ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς φάντης, καὶ πηδῶν ἐν αὐτῇ ἠφανίσθη. Καὶ τῶρα πάλιν ἐπεκράτησεν ἡ προτέρα ἡρεμία· μόνος ὁ κρότος τῶν βραδέως μασσώντων ζῶων διέκοπτε τὴν ἡσυχίαν. Ἡ ἡρεμία αὕτη καὶ ἡ θερμὴ ὁσμὴ τοῦ σταύλου ἐκράτουν οἷον αἰχμαλώτους τὰς αἰσθήσεις τῶν δύο κοράσιων. Παρατήρησαν μετὰ περιεργίας εἰς τὰ πέραν καὶ ἐπορεύθησαν βραδέως περαιτέρω.

Εἰς ἐκτομίας ἵππος, ὅστις ἡσύχαζεν, ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν μὲ τοὺς φραίους μεγάλους ὀφθαλμούς, συγχρόνως δὲ ἄλλος τις ἰσχνὸς λευκὸς ἵππος ἐτίνασσε παταγωδῶς τὴν ἄλυσίν του τῆδε κακείσε.

Ἦδη δὲ προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν ἡζωηρότης τῶν στρουθῶν. Ἀνήσυχον καὶ θορυβώδες περιέπιε αἰφνης περὶ τὰς κεφαλὰς τῶν ἵππων ὀλόκληρον σμήνος στρουθῶν, ζητούντων τροφὴν. Τέλος ἐκάθισαν τινες ἐξ αὐτῶν παρὰ τὰς αὐλακὰς καὶ ἐπὶ τοῦ χορτοστρώματος καὶ ἐκόλαπτον τὴν ὄξουςαν κόπρον.

Τῶρα ὁμως ἠκούσθησαν βήματα βαρέα ἀπὸ τοῦ ἄνω σανιδώματος. Δύο πόδες μὲ χονδρὰ καὶ ἄμορφα ξύλινα ὑποδήματα καὶ μὲ χονδροειδεῖς μαλλίνας περικνημίδας φαιῶ χρώματος, ἀνασευρμένους ἄνωθεν τῶν περισκελίδων, ἐφάνησαν ἐκ τῆς ἀνεωγμένης καταρρακτῆς θύρας ἐπὶ τῶν ἄνω βαθμιδῶν τῆς σαρῆς, ξυλίνης κλίμακος.

Οἱ πόδες οὗτοι ἔδωκαν τὸ σύνθημα τῆς φυγῆς, καὶ τὰ δύο κοράσια ἀπεμακρύνθησαν τρέχοντα.

Ὅπισθεν τοῦ μεγάλου σταύλου τῶν ἐργατικῶν ἵππων ἔκειτο ὑπερμεγέθης σωρὸς κόπρου, ἀδρανῶς ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτιζόμενος, ὑπὸ σασίμων, κιτρινίζόντων ὑδάτων περιβαλλόμενος· ὀλίγον τι μακρότερον ἐφαίνετο μικρὸν τι τέλμα, ἐν ᾧ ἐκόλυμβαν νῆσσαι.

Στενὸς τις καὶ καθαρός, ἄραιμένος δρόμος ἦγεν εἰς τὸν σταῦλον τῶν εὐγενῶν ἵππων, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνεωγμένη πύλη ἐκοσμεῖτο διὰ ξυλίνης, ἐντέχνως ἐπεξεργασμένης κεφαλῆς ἵππου. Ἐνταῦθα ἐπεκράτει ἐκτάκτως μεγάλη καθαριότης, καὶ ἀπλετον φῶς. Ἐπιμελῶς πεπλεγμένοι ἀχύρινοι πλόκαμοι ἐχώριζον τὸ χορτόστρωτον ἔδαφος εἰς πολλὰ διαμερίσματα διὰ τοὺς ἵππους. Αἱ φάνται ἦσαν μὲ ἀπαστράπτον μέταλλον ἐπεστρωμένοι, οἱ δὲ τοῖχοι κεκοσμημένοι μὲ φαιὸν, ἡρεμον χρώμα. Ὁ γηραιὸς ἀμαξηλάτης Φρειδερίκος ἐτυπεν ἤδη ἐλαφρῶς μὲ τὴν παλάμην τὰ εὐρέα νῶτα ἐνδὸς ἵππου τῆς ἀμάξης καὶ ἤλασεν αὐτὸν κατὰ μέρος δι' ὀτρυντικῆς τινος κραυγῆς. Εἶτα δὲ ἀνεσῆκωσε διὰ τοῦ πύου τὸ χορτόστρωμα καὶ ἀπεμάκρυνε τὰς ἀκαθαρσίας διὰ τοῦ σαρώθρου.

Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σταύλου ἵστατο μελᾶγχρουν ἱππᾶριον (Pony) μὲ βαδέως πρὸς τὰ κάτω κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν, μὲ στρογγυλὸν λαιμόν, μὲ εὐδῶς ἀνωρθωμένην χαιτην καὶ μὲ βεβαρημένους ὑπὸ τοῦ καμάτου ὀφθαλμούς. Πρὸς τὸ ἱππᾶριον τοῦτο ἔδραμον τὰ δύο κοράσια. Ἡ Καρμελίτα ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς ζάχαριν, ἣν εἶχε λάβει μεθ' αὐτῆς ἐκ τῆς οἰκίας. Τὸ ἱππᾶριον φασφράνθη τὴν παλάμην τῆς μικρᾶς μὲ τὴν θερμὴν καὶ ὑγρὰν πνοήν του, ἡ δὲ

Καρμελίτα ἔσπρε τὴν κεφαλὴν καὶ ψιλλεῖ πρὸς αὐτὸ, ὥσει διελέγετο μετ' ἀνδρώπου.

Ὅτε εἶδεν ὁ Φρειδερίκος εἰσελθόντα τὰ παιδιά εἰς τὸν σταῦλον, ἔλαβε τὴν καπνοσύριγγα ἀπὸ τοῦ στόματός του καὶ ἐκρυσεν αὐτὴν εἰς τὸ ἐν ἐκ τῶν μεγάλων καὶ εὐρέων ὑποδημάτων του. Ἐνευσε μόνον καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν του. Ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν ἐφώναζε πρὸς τὸ κοράσιον:

«Καρμελίτα, ἔλα 'δὼ μιά στιγμὴ.»

«Τί νὰ κάμω;» ἀπήντησε τὸ κοράσιον.

Ὁ γέρων, ἀντὶ ἀπαντήσεως, ὤψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκλινεν αὐτὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, συγχρόνως δὲ ἀνέσυρε τὰ εὐρέα χεῖλη πρὸς τὴν ρίνα. Τοῦτο ἐσήμαινεν: «Ἐχω σπουδαίαν ἀνακοίνωσιν! Μόνον διὰ δέ! Πλησίασε νὰ τὴν ἀκούσῃς.»

Ταχέως ἔδραμε πρὸς αὐτὸν ἡ Καρμελίτα, ἀφείσα τὴν περιεργον ἄνταν ἱσταμένην ἐν τῇ θέσει τῆς. Ὁ γηραιὸς ἀμαξηλάτης ψιλλῆσεν ἐπὶ μακρὸν πρὸς τὸ κοράσιον ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ψιθυρίζων, ἡ δὲ μικρὰ Καρμελίτα ἵστατο ἐνώπιόν του μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα καὶ ἤκροατο τῶν μυστικῶν λόγων του.

«Τώρα λοιπὸν ζεῦρεῖς! Ἀλήθεια;»

Ἡ μικρὰ κατένευσε, περιέστρεψε τὸ βλέμμα ὥσει ἀπορούσα ἡ ὥς ἀφηρημένη, καὶ συνέσφιγξε τὰ χεῖλη.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν νεαρὸς τις ἱπποκόμος διέβη ἐλαύνων ἀσθενῆ τινα ἵππον βραδέως πορευόμενον, τὸν ὁποῖον ὁ κτηνίατρος τοῦ πλησιεστάτου χωρίου εἶχεν ἐξετάσῃ. Τοῦτο ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν καὶ τὴν περιέργειαν τῶν κορασιῶν, συγχρόνως ὁμως ἐφόβησεν αὐτὰ. Χωρὶς νὰ περιμείνωσι τὴν εἰς τὸν σταῦλον εἰσέλαιν τοῦ ἵππου καὶ τοῦ ἱπποκόμου, διέβησαν πλησίον αὐτῶν διὰ τῆς θύρας, καὶ ἔδραμον πρὸς τοὺς σταύλους, οἵτινες ἔκειντο εἰς τὸ ὅπισθεν μέρος τῆς πλατείας.

Καθ' ὁδὸν ἔθηκαν διὰ τῆς ταχείας πορείας τῶν ζῳά τινα εἰς κίνησιν, καὶ οἱ κυνηγετικοὶ δὲ κύνες τοῦ Καὶ ἠκολούθησαν αὐτὰς τρέχοντες. Τὰ κοράσια εἰσῆλθον ἤδη εἰς τὸν μέγαν σταῦλον τὸν πρὸς τὰ δεξιὰ. Ἐμπροσθεν τῶν εὐρέως ἀνεωγμένων πυλῶν ἔκειντο εἰσὲτι ὑπόλοιπα τινα ἵχνη τοῦ εἰσκομισθέντος ξηροῦ χόρτου. Μεγάλῃ τις φορητὸς ἀμαξία ἵστατο πλαγίως ἐν μικρᾷ τινι πλατείᾳ ἐκτεθειμένη εἰς τὰς θερμὰς τοῦ ἡλίου ἀκτίνας, καὶ ὁ πρὸς τὰ κάτω κεκλιμένος ξύλινος καὶ ἀχρωματιστός βυθὸς αὐτῆς ἐφαίνετο οἷον αἰσθανόμενος τὴν πυρῶδη θερμὴν τοῦ καυστικοῦ ἡλίου. Ὑποκάτωθεν δὲ ἐρράμφιζον δύο νεαρὰ ὀρνίθια, καὶ γηραλέος τις, μέλας, μακρόδριξ κῶν ἐκλινε πάλιν τὸ ῥύγχος του ἐπὶ τῶν προτεταμένων ποδῶν του. Τὰ ἄκρα τῶν τριῶν τοῦ ἡστραπτον ὡς ἀργυρὸς, ἐνῶ στυλινὸς γῆρος ἐνδὸς ὀρειχαλκίνου καλύμματος καπνοσύριγγος, ἔχοντος τὴν ἐσώτερικὴν ἐπιφάνειαν τραχεῖαν καὶ ἀνώμαλον καὶ μελᾶγχρουν ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, κειμένου δὲ πλησίον τεμαχίου χάρτου ἐκ φύλλου ἐφημερίδος, ἔλαμπεν ὡς χρυσός. Ἐκεῖ δὲ πλησίον τοῦ τοίχου ὑψοῦτο μέγας σωρὸς ἀχύρων διαφλεγόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

(Ἔπεται συνέχεια).

Εἰς Νεανίδα.

(Κατὰ τὸν Victor Hugo.)

ὦ ναί! . . ἂν ἤμην βασιλεὺς σοὶ ἔδιδον τὸν θρόνον
Τ' ἀνάκτορα, τὸ σκῆπτρόν μου καὶ τὸν λαόν μου ὅλον
Τοὺς κήπους καὶ τὰ μέγαρα, τὰ πλήθη τῶν δρυμῶνων
Τὸν πολυάριθμον στρατὸν καὶ τὸν λαμπρόν μου στόλον
Τὰς πόλεις καὶ τὸ κράτος μου καὶ τὸ χρυσοῦν μου στέμμα
Δι' ἐν ἐκ τῶν ὁμμάτων σου, δι' ἐν καὶ μόνον ΒΛΕΜΜΑ!

Θεὸς ἂν ἤμην . . . ἔδιδον τὸ πλῆθος τῶν αἰώνων,
Τὴν γῆν καὶ τὸν ἀέρα τῆς, τὰ πλάτη τῆς θαλάσσης
Τὰ ὄρη καὶ τοὺς ποταμούς, τὰ βάθη τῶν κευθμῶνων
Τὸ ἄπειρον, τοὺς οὐρανοὺς, τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις
Καὶ τοὺς ἀγγέλους τ' οὐρανοῦ, τὰ σμήνη τῶν δαιμόνων
Δι' ἐν ἐκ τῶν χειλέων σου, ἐν ΦΙΛΗΜΑ σου μόνον!
Ἐν Κερταίφ. Νικ. Κ. Μακρίδης.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. ΕΡΜΑΝΝΟΣ ΦΟΝ ΕΛΜΧΟΛΤΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 209).
2. Ο ΛΕΙΜΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΩΡΑΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ. Κατὰ ἱχνογραφίαν τοῦ E. Limmer (ἐν σελ. 213.)
3. ΚΑΛΟΙ ΦΙΛΟΙ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Otto Gebler (ἐν σελ. 217).